

אז מען זאל נעמען מיט א שטורעם די וועלט ויש לכבוש את השלם בסעירה ע"י חוספה בותר שאת וביתר עוז בלימוד התורה כל אחד ואחד כפי עניינו (משיחת חמישה עשר בשבט תש"א – יובל שנים)

שטייגן אין לערנען

(יחידות, ח' במרחשון תשי"א)

♦ עלון מיוחד לתלמידי הישיבות – להגברת החיות וההתלהבות בלימוד התורה ♦

יוצא לאור בקשר עם מבצע תורה המתקיים בימי בין הזמנים, על-ידי ועד תלמידי התמימים העולמי

יובל שנים לכיבוש העולם על-ידי התורה (א)

התורה, והוא הלימוד לכשעצמו, ללא מטרות נוספת, לימוד מתוך חיות ותענוג, שזהו עניין האילנות (שנים לאחר מכן הגיה הרבי את המאמר, שנדפס ב'קונטרס חמישה-עשר בשבט תנש"א").

בהמשך למאמר, דיבר הרבי בשיחות על הצורך להוסיף בלימוד התורה, ואמר שזהו הטעם להתוועדות כדי לעורר על לימוד התורה. בין הדברים התבטא הרבי: "אז מען זאל נעמען מיט א שטורעם די וועלט [יש לכבוש את העולם בסערה] ע"י חוספה בותר שאת וביתר עוז בלימוד התורה כל אחד ואחד כפי עניינו", ודרש שהחוספה תהיה בכמות ובאיכות, ובאופן של יגיעה, בכל רגע אפשרי.

הרבי הדגיש, שאף שזהו עניין לכל אחד-ואחד, על-אחת-כמה וכמה לאלו היושבים באוהל של תורה - תלמידי התמימים, שהם צריכים להיות נרות להאיר, "אז זיי זאלן א לעבעדיקע ביישפיל ווי אזוי

עס דארף זיין א ישיבה בחור פון אלע איבעריקע ישיבות!..." [שהם צריכים להראות דוגמה חיה, לשאר תלמידי הישיבות, כיצד צריך להיות בחור ישיבה!...].

בהמשך אמר הרבי, שימסרו את הדברים, כל אחד לכל מי שביכולתו למסור, "בשם אומרו או שלא בשם אומרו, ובלבד שיפעלו את פעולתם", וציווה להפיץ זאת בכל מדינה, גם מאחורי מסך הברזל, והדבר ימהר ויזרז את גאולתם של היהודים הנמצאים שם.

ההתוועדות המיוחדת אכן גרמה להתעוררות גדולה, כפי שמתאר זאת הרב אליהו אריה פרידמן ע"ה במכתבו: "הדברים פעלו כאן רושם גדול, ומיד אחרי ההתוועדות (שארכה 50 דקות) התפללו מעריב, וחזרו על המאמר והשיחות, אחר-כך הלכו לאכול וחזרו ללימוד. לומדים כאן בהתמדה גדולה כעת, ובפרט שהרבי אמר שעל-ידי-זה תבוא הגאולה, ויהודי רוסיה יצאו כולם שלימים ולא ינקו כלל. והכלי לזה הוא שיוסיפו בלימוד התורה, באיכות ובכמות, ושאיפילו זמנים כאלה שעל-פי תורה יכול הוא להקדישם לעניינים אחרים, מכל-מקום יש 'לגזול' זמן זה ולהקדישו ללימוד התורה".

[חלק מהשיחה הייחודית הוגה על-ידי הרבי, ונדפס בלקוטי שיחות חלק ו' ע' 312].

בחמישה עשר בשבט תשל"א, עם שובו מהאוהל, קיים הרבי התוועדות פתאומית.

"היה פה התעוררות חמה, כששמעו שכ"ק אדמו"ר שליט"א יצא להתוועד בעוד איהו רגעים", כותב ר' שלום דוב בער שור ע"ה, במכתב לידידו הרב אהרן אליעזר צייטלין ע"ה, "כ"ק אדמו"ר שליט"א בא מן האוהל כרבע שעה לשעה שש, ונמסר על-ידי המזכירות, שיצא להתוועד אחרי מנחה. התפללו מנחה (כבר היה זה כשלושים דקות אחרי השקיעה), ואחרי מנחה, כעבור חמש דקות, נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א, והכינו מזונות ויין, כ"ק אד"ש היה על האוהל היום והיו כמעט רק בחורים, אחדים מאנ"ש באו להתפלל מעריב, וכרגע שלא ידעו אם חולמים הם או שזהו בפועל ממש..."

תיאור מרתק נוסף מן ההתוועדות, מופיע במכתבו של הרב מנחם וולפא שי: "בבואי שמעתם על ההתוועדות

הפתאומית המיוחדת דיום ט"ו בשבט, כ"ק אד"ש נסע לאוהל כרגיל, וכשחזר אמר לרב חדקוב שיהיה מאמר אחרי מנחה. כל האווירה 7705 התחשמלה... כולם רצו לטלפן לקרובים וכו' וכו', הרבי נכנס לתפילת מנחה בה'זידנע סירטוק' [סירטוק משי] של שבת בו נוסע לאוהל, שגם זו היא חוויה, שבמנחה רגיל יכנס כ"ק אד"ש לה'זאל', להתפלל עם הסירטוק של שבת (תמיד) הרבי מחליף בחדר לפני מנחה להסירטוק הרגיל, ומתי שיש התוועדות ומאמר לובש כ"ק אד"ש את הסירטוק של שבת. כחמש דקות לאחר תפילת מנחה ירד כ"ק אד"ש להתוועדות. ה'זאל' למטה כבר היה מלא, וסידרו מיקרופון וכו', ואפילו הצליחו להשמיע את התוועדות למונטריאל וללוס אנג'לס".

תוכן המאמר שעמו פתח הרבי את ההתוועדות הפתאומית, ד"ה 'ארבעה ראשי שנים הם', מדבר על מעלת לימוד התורה, מתוך תענוג וחיות. הרבי ביאר, בקשר לראש-השנה לאילנות, שישנם שני עניינים: 'תבואה', שממנה נעשה המזון ההכרחי לקיום האדם, ו'אילנות' המצמיחים פירות, שהם משמשים לתענוג האדם.

שני עניינים אלו קיימים גם בלימוד התורה: האופן הראשון הוא, לימוד תורה לצורך קיום המצוות, שזהו עניין התבואה; אך ישנו אופן נוסף בלימוד

לכבוש את העולם עם לימוד התורה

על-פי האמור (בהמאמר) בעניין "כי האדם עץ השדה" – "עץ השדה" דייקא, שאין זה "שדה הלבן", שבו צומחים תבואות וירקות בכלל, אלא "שדה אילן" שבו צומחים אילנות עושים פירות... ש"אילן" קאי על סוג בני-ישראל שעוסקים בתורה, תלמידי חכמים... הרי מובן, ש"ראש-השנה לאילן" הוא הזמן המתאים לעורר על חוספה בלימוד התורה.

וזהו גם אחד הטעמים להתוועדות זו – כדי לעורר במיוחד שטוב ונכון וישר (ככל הט"ו העניינים שמונים מיד לאחר קריאת-שמע) "לכבוש" את העולם מתוך "שטורעם" על-ידי חוספה בותר שאת וביתר עוז בלימוד התורה, כל אחד ואחד בענינו, ובלשון רבינו הוקן בתניא: "כדת הניתנה לכל אחד ואחד בהלכות תלמוד תורה".

והחוספה זו צריכה להיות הן בכמות – להוסיף בכמות הזמן של לימוד התורה, והינו, שאף שישנם זמנים שעל-פי הלכות תלמוד-תורה שייכים הם (לא ללימוד התורה, אלא) לעבודה אחרת, ועד לעבודה ד"בכל דרכיך דעה", מכל-מקום, צריך "לגזול" מזמנים אלו כדי להוסיף בקו התורה; והן באיכות – שבאותן שעות שבהם חייב ללמוד תורה על-פי הלכות תלמוד-תורה, באותה כמות זמן, תהיה איכות הלימוד באופן של יתר שאת ויתר עוז, כך, שגם בזמן מועט יפעל מה שפועלים בדרך כלל במשך זמן ארוך.

.. מכאן ולהבא יוסיף כל אחד ואחד בלימוד התורה, אפילו בעלי עסק, הנה לא זו בלבד שבאותה כמות זמן יהיה לימודם באיכות נעלית ביותר, אלא עליהם להוסיף גם בכמות הזמן של לימוד התורה.

ועל-אחת-כמה-וכמה אלו שיושבים באוהל של תורה, ובמיוחד תלמידי ישיבות בכלל, ותלמידי ישיבות "תומכי תמימים" בפרט – שמהם דורשים להיות "תמימים" בעבודתם, ולהיות "נרות להאיר", להראות דוגמה חיה כיצד צריך להיות לימוד התורה אצל תלמיד מכל תלמידי הישיבות ..

מסתמא ימסרו את הדברים האמורים, כל אחד למי שביכולתו למסור – בשם אומרו או לא בשם אומרו, ובלבד שיפעלו את פעולתם – להוסיף בעניין ד"אדם עץ השדה", דקאי על תלמידי חכמים, שכל יהודי יהיה תלמיד חכם, וכאשר ישנו אצל תלמיד חכם העניין ד"טעמו וראו כי טוב", שרואה את העריבות (ד"י געשמאקייט) שבוה, הרי בודאי מוסיף בזה מידי יום ביומו.

[משיחת חמישה-עשר בשבט תשל"א – יובל שנים]

בקשה לבבית וחיבתית: נצלו את ימי הקיץ!

ימי חופשת הקיץ ממשמשים ובאים, ובוודאי אשר כל אחד ואחת מכם מתכננים לנצלם בכי טוב. בהקשר לזה הנני בא בהצעה דלהלן:

חופשת הקיץ תכליתה לתת אפשרות... להחליף כח ולחזק את הבריאות... בריאות הגוף ובריאות הנפש... ומוכן אשר בנוגע ליהודי העיקר הוא בריאות הנשמה. והנשמה הרי מקבלת חיותה ובריאותה מהתורה ומצוותיה, ובלשון הידוע "כי הם חיינו ואורך ימינו".

מובן אשר חיות ובריאות צריכים להיות בתמידיות וברציפות, ללא הפסק ח"ו, ולא שייך לקחת "חופשה" מהם. הכרחיות התורה והמצוות לנשמה היא בדוגמת הכרחיות נשימה ומוזן לגוף.

... ובכן, חופשת הקיץ נותנת לכם האפשרות להתמסר לעסק התורה בתשוקה וחיות... והרי דבר הוא שחופשת הקיץ מתוכננת לתכלית האמורה, שהרי בעונת הקיץ יכולים אתם לעסוק בתורה ובמצוות בתנאים מתאימים ביותר, במנוחת הנפש, בנוחיות ובאווירה יפה.

... הנני פונה אליכם... בבקשה לבבית וחיבתית – נצלו את ימי הקיץ הבע"ל לאור וברוח האמור לעיל. שימו הדברים האלה על לבבכם על מנת להוציאם לפועל ממש במידה הכי מלאה, ומעשה עיקר.

[אג"ק חלק כט, ע' קעא]

להראות דוגמא חיה

ולפלא שאינו מזכיר דבר מעניניו בתורה ומצותי עתה, ובפרט ע"פ המדובר אשר דוקא בימים הנקראים בלשון העולם ימי חופש יש להוסיף בלימוד התורה ובהידור בקיום המצות, כיון שאז כמה דברים המבלבלים במשך ימות השנה, פטורים מהם, ועוד טעם נוסף בזה לבעלי תכונת נפש מסוימות, אשר דוקא בימים אלו שאין מחוייבים ע"פ דין הישיבה למשמעת ללמוד תורה מספר השעות בכל יום ויום, הרי מראים שברצון הטוב ומבלי ציווי מבחוץ מוסיפים על מספר זה כמה וכמה, ובפרט שעליו להראות דוגמא חי' בסביבתו עתה מהו תלמיד ישיבה בכלל וישיבת תומכי תמימים בפרט, שממנו יראו וכן יעשו, וכמבואר בדברי חז"ל ורז"ל בכ"מ.

[אג"ק חלק יג, ע' תא]

אין חופש מלימוד תורה

מלימוד התורה אי-אפשר-לומר "חופש" (ח"ו)... ואדרבא "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה"... יתרה מזו "היא חייך ואורך ימך" – ובחיות האדם הרי אי-אפשר-להיות הפסק קל אפילו.

[לקו"ש ח"ח, ע' 363]

לימוד התורה או מבצעים

משא מאלף על ענינו של בחור – לימוד התורה

הרב יואל ש"י בהן

אבל העיסוק ב'מבצעים' – פועל באדם רוממות וקשר כאלו שאינם יכולים להפעל אף על-ידי תורה.

על בחור בשביל להתרומם בקשר שלו עם הרבי, צריך גם לעסוק ב'מבצעים', אך בזמן בו הדבר לא יפריע לו ללימוד התורה.

באופן כללי אצל כל חסיד צריכה להיות העבודה בשני הקווים, אך בפרטיות יותר, יש שינויים בתקופות החיים מהו העניין העיקרי.

אצל תלמידי הישיבה כנזכר העבודה העיקרית היא – לימוד התורה. בוודאי שבחור צריך לטפח את השאיפה להיות בעתיד שליח של הרבי – זה הדבר הכי נעלה שיהודי יכול לעשות בחייו לאחר נישואיו, וגם בעת היות הבחור בישיבה עליו להקצות זמן ל'מבצעים' בימי שיש ובזמנים הפנויים (בהתאם להוראות הנהלת הישיבה); אולם יחד עם זאת, עיקר המרץ וההתמסרות בתקופת הלימוד בישיבה צריכה להיות בלימוד התורה בכלל, ובתורת הרבי בפרט.

וחשוב להדגיש: ההתעסקות בלימוד בזמן היות הבחור בישיבה אינה רק מפני שעדיין לא הגיע הזמן לצאת לשליחות, או מפני שהלימוד הוא אמצעי לשליחות ח"ו; התכלית בלימוד היא עצם הלימוד! על-ידי לימוד התורה בכלל נעשית התאחדות עם חכמת ה' ב"יחוד נפלא", ועל-ידי לימוד תורתו של הרבי נעשית התאחדות מיוחדת עם הרבי. דבר זה מצד-עצמו יקר מכל יקר! על-ידי כך משנים את הראש ומתחילים לחשוב על הדברים כפי שתורת אמת מלמדת אותנו, כפי שהרבי מודריך אותנו, וכפי שזה מצד אלוקות.

באחד ההדרנים הרבי הזכיר, שבדברי הרמב"ם על הגאולה הוא כותב: "לא נתאוו החכמים לימות המשיח לא כדי שישלטו על כל העולם וכו', אלא כדי שיהיו פנויים בתורה וחכמתה". המשמעות של "ישלטו על כל העולם" אינה סתם שליטה על העולם; דבר כזה הרמב"ם אינו צריך לשלול ולומר שחכמי ישראל לא נתאוו לו; הכוונה היא לפעולת התורה, על-ידי משיח, בבירור ותיקון העולם, וגם על זה נאמר "לא נתאו" – החכמים לא נתאו לעניין זה; התאוה של יהודי היא – "שהיה פנויים בתורה וחכמתה", ללמוד תורה, לשמוע מאמר מהרבי. בזה צריך להימצא התענוג של חסיד.

וממילא מובן, שההתמסרות ללימוד צריכה להיות מוחלטת. זה צריך להקפיד את כל מציאותו של הבחור.

על בחור בתומכי תמימים כיום, לבצע את מה שהרבי אמר שנדרש ממנו:

באחרון-של-פסח תשל"ו דיבר הרבי שיחה ארוכה על עניינו של בחור ב'תומכי תמימים'. הרבי אמר שתפקידו של בחור ישיבה הוא להיות מונח בלימוד התורה – נגלה וחסידות. 'מבצעים' זה דבר נוסף על-כך, ואפילו עבודת התפילה.

בחור צריך לדעת מה תפקידו? הרבי הנחה אותו במפורש: ללמוד תורה!

גם ב'יחידות' האחרונה לעת-עתה של הרבי לתלמידי הישיבה, בר"ח מרחשון תשנ"ב, דיבר הרבי במילים מאוד חזקות על-כך שהדבר שדרוש מבחורים הוא לשבת וללמוד, בשקידה והתמדה עצומה, הרבי דרש לימוד למעלה ממדידה והגבלה, להיות 'מונח' לגמרי בתורה. ושזה יהיה עד-כדי-כך שאפילו חלומותיו בלילה יהיו על עניין בתורה!

בנוגע ל'מבצעים', צריך להקדים, שבנוגע לקשר של יהודי עם הקב"ה, מבואר שיש שני עניינים – תורה ומצוות. בתנאי נאמר שהתורה היא המזון לנפש האדם, והמצוות הן הלבושים.

מה ההבדל בין מזון ללבוש? מזון נוגע באדם הרבה יותר מלבוש, שכן הוא נכנס בפנימיות באדם, ומחיה אותו. ואילו הלבושים – גם הם פועלים דברים טובים, הם מגנים עליו מקור וחום, אבל השפעתם אינה פנימית.

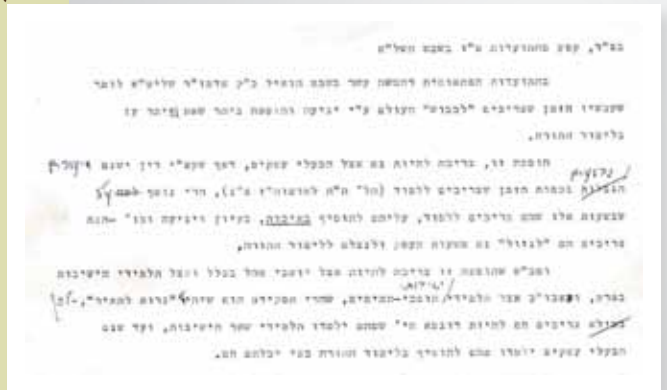
מאידך, לבושים יכולים לפעול באדם רוממות, לגרום לו עניין שלמעלה ממנו. הם מרוממים אותו מעלה.

ידוע שיש חלוקה בין 'בעל עסק' ל'יושב אוהל'. אצל 'יושבי אוהל' צריך להיות בעיקר עניין של תורה, ועם-זאת הרי 'כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו', ועל-כן צריך להיות גם 'לבושים'. ואילו על 'בעלי עסק' – מוטל ללמוד 'פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית'.

"צדיקים דומין לבוראן", ויש ללמוד מכך גם לקשר שלנו עם הרבי:

כמובן, תפקידם של בחורים, 'יושבי אוהל', הוא ללמוד, הן את תורת הרבי והן תורה בכלל, זהו הרצון והשאיפה של הרבי!

חלק מעלי ההגהה על שיחת חמישה-עשר בשבט תשל"א

* וביתר עוז.

* הרבי סימן קו על המילה הגבלות, וכתב: **שיעורים קבועים**.

* הרבי סימן קו על המילה למה, וכתב: **ע"ז**.

* תלמידי **ישיבות** תומכי תמימים.

* היה כתוב **שיהי'**, ושינה ל**שיהיו**.

* הרבי סימן קו על המילה במילא, וכתב: - **לכן**.

צריכים פשוט שטייגען אין לערנען!

יחידות ה' יואל שי' כהן
ח' מרחשון תשי"א

צריכים כבר לחשוב אודות "תכלית", כשם שישנו "תכלית" בגשמיות, כך ישנו "תכלית" ברוחניות. היינו שצריך להתמסר לעניין מסויים בלימוד במקום שליבו חפץ.

אד"ש שאל: במה יש לו 'חוש' יותר? וענה בכל עניין שכ"ק אד"ש יאמר, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: למה צריך הכל להיות 'בדרך גזירה'? והרי הגמרא אומרת שצריך להיות הלימוד במקום שליבו חפץ!

אך הנ"ל שתק. וכשראה כ"ק אד"ש שהוא ממשיך לשתוק, החל למנות עניינים מסוימים בדא"ח, והורה לו לבחור באחד מהם, ושודיעו למחרת באיזה עניין בחר ללמוד. והוסיף, שאין זה פוטר אותו מלימוד החסידות בעיון, עבודת התפילה, ולימוד הנגלה בעיון ולגרסא.

בהמשך אמר לו כ"ק אדמו"ר שליט"א: פשוט צריכים (כלשון העולם) 'שטייגען אין לערנען'.

כשדובר אודות לימוד ספר המצוות להצ"צ, אמר לו כ"ק אד"ש שהכוונה בלימוד היא בשביל להעשיר את הידיעות, ולא להתפלפל יתר על המידה, אך ברור שצריך להבין את אשר לומדים.

והוסיף כ"ק אד"ש: בלימוד הנגלה לגירסא, אין צורך "גריבלען זיך" [=להתחפר] (להתעכב) יתר על המדה בלימוד, אך מוכרחים ללמוד עם פירוש התוספות, כי ללא התוספות אין זה נחשב 'לימוד' כלל.

ליקוט מכתבים בעניין לימוד התורה

כשאין תפיסה מהירה

במענה על מכתבו מט"ו בשבט ראש השנה לאילנות ונוגע גם לאדם וכמ"ש כי האדם עץ השדה, והתוכן בזה אשר בפעולות האדם כמה מהם הם נדמה לעץ השדה לצומח, זאת אומרת שהן באותם העניינים בהם גודל וחונך מבלי לשנות בהם שינוי עיקרי ורק להצמיחן מגרעין לשתיל ומשתיל לאילן.

בו כותב אודות התפיסה שלו שאינה מהירה כל כך כתפיסת חבריו בישיבה וכי' אשר זה פועל עליו נמיכת רוח ונפילת רוח ומה יהי' התכלית.

והנה ידוע סיפור רז"ל אבות דר"נ פ"ו אודות רבי עקיבא שהתחיל ללמוד תורה בהיותו בן ארבעים שנה, ונקודת המפנה ה' כשראה שטפות מים יורדים על אבן טיף אחר טיף סו"ס נקבו את האבן וכמ"ש אבנים שחקו מים, וסופו ה' רבן של כל ישראל הקים תלמידים לאלפים ולרבבות, ויעוד מרז"ל סתם משנה תוספת כי וכולי אליבא דרבי עקיבא (סנה' פו, א).

והנה מי הוא זה אשר ערב לבו לדמות עצמו לרבי עקיבא, אבל מאידך גיסא תורתנו שבע"פ ושכתב

אינם קובץ סיפורים ח"ו, כי אם תורה כמשמעה הוראה בחיים לכל אחד מ ישראל כיון שכל אחד מחויב בתלמוד תורה, ומסיפור הנ"ל מובן שאפילו אם לימוד התורה כדין טפת מים הנופלת על אבן ורואים במוחש שאין רישומה ניכר לעיני בשר כלל וכלל, בכל זה ע"י תוקף הרצון והתמדה ושקידה ואי התרשמות מפיתויי היצר מגיעים לשיא היותר גדול, והנמשל בהנוגע לתוכן מכתבו מובן.

ויחדול מלהתעמק במדידת תפיסת שכלו, ותחת זה יתקע כח ההתבוננות בלימוד תורתנו תורת חיים ולימוד דוקא בדבוק חברים, אשר אז קרוב לודאי שיעבור כאב הראש שכותב אודותו שמרגיש בעת הלימוד, ויבקש את הר"י שלו שימצא לו חבר המתאים בשבילו, וכשילמוד מתוך שמחה הנה סו"ס יוכל לבשר בשורות משמחות מהצלחתו בלימודים. (אב"ק חלק יד, ע' עזר)

עזרה להתמודדות עם היצר

וכיון שהובטחנו יגעת ומצאת, הנה ילמוד בהתמדה ושקידה נגלה וחסידות, ועד לאופן שהתורה קוראה לזה יגיעה, והלימוד יביא לידי מעשה, קיום המצוות בהידור. ואז תקום ההבטחה - ומצאת. ותורה הרי היא גם תכלין לביטול 'היצר הרע' (והספיקות שמטיל באדם). (אב"ק חלק כו, ע' לו)

איך להתמיד?

במענה לבחור-אברך שכתב לרבי על "אי התמדתו בלימודו בתורת הנגלה כו", כתב הרבי באופן חד משמעי:

ידוע עד כמה הקפידו רבותינו נשיאנו הקדושים על השקידה בלימוד הנגלה, וכבר אמרו רז"ל יגעת ולא מצאת אל תאמין, ובמילא בידו הדבר שאם רק ירצה באמת ילמוד בשקידה וגם יצליח.

מובן אשר אחרי ההפסק בזה כל ההתחלות קשות, אבל מזמן לזמן יהיה לו זה בנקל יותר ובלבד שישתדל בזה אליבא דנפשיוה. (אב"ק חלק ט, ע' סא)

כשיוצא למבצעים הלב צריך לכאוב על העדר הלימוד

נהגיתי לקרות במכתבם, אשר שולחים תלמידים לקחת חלק בעסקנות חב"ד, וביוחד בהפצת המעיינות חוצה. ובטח גם להבא ימשיכו בזה, כמובן אשר התלמידים ידעו, אשר תפקידם ושליחותם היא ללמוד תורה, תורת הנגלה ותורת החסידות, אלא שמפני צורך השעה ופיקוח נפשות

ממש, מוכרחים להקדיש מזמנם ולהתעסק בהצלת נפשות, והלב צריך לכאוב להם על כך. (אב"ק חלק ו, ע' קלא)

במכתב ממשיך הרבי, כי על הצוות החינוכי להבהיר ולחדד נקודה זו לתלמידים, אשר עסקנותם הציבורית אינה מעניינם וחכליתם, ורק מצד "דרישת הזמן דעקבתא דעקבתא דמשיחא" הרי הם מוכרחים לעסוק בכך.

כאשר יראו למדנים יתקרבו לחסידות

סיבה מעניינת כותב הרבי למשפיע ר' שלמה חיים קסלמן, על הצורך בלימוד הנגלה כראוי:

להשתדל בזה און פאָרלייגן זיך אויף דעם [להתמסר לכך] בכל המרץ והיגיעה שתהיה הישיבה [תומכי תמימים בלוד] לשם ולתפארת. . גם מצד פנימיות הדברים. ולא רק מצד הענין דיראת שמים וחסידות, אלא גם מצד הנגלה, וידוע סיפור כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, אשר רבנו הזקן בתחלת עבודתו הפצת תורת החסידות ברייסין, השתמש בתלמידים גדולים בנגלה, והסדר היה אשר בכל מקום בואם הפליאו את השומעים בידיעתם בנגלה ונצלו ההפלאה לכבוש את מוחם ולבם ללימוד תורת החסידות... (חלק יב, ע' שג)

ועוד כתב לו הרבי: "מוכרח לימוד הנגלה בעיון ובהתמדה". (אב"ק חלק ט, ע' קמז)

בבקר רועה

סיפר הרב ישראל פרידמן ע"ה, ראש ישיבת אוהלי תורה:

פעם אחת נכנסתי ל'יחידות' אל הרבי, היה זה בערך בשלוש-ארבע לפנות בוקר, בדרך כלל הייתי נכנס לרגע קטן, מגיש את הפתק ולא אומר דבר, אם היו לי שאלות, הייתי כותב מכתב ומקבל מענה.

אבל באותה ה'יחידות', הוציא הרבי לפתע ממגירת שולחנו פתק שכתבתי זמן מה קודם לכן, בו תיארתי בעיה מסוימת שיש בין שני בחורים הלומדים בחברותא, והרבי החל לדבר על העניין, ענה לי באריכות, והורה לי כיצד עלי לנהוג לפרטי פרטים (הרבי הורה שמישיכו ללמוד בחברותא, והדריך כיצד לפתור ביניהם את הבעיות).

הרב חדקוב לא הבין מה מתרחש, מה אני עושה בחדרו של הרבי זמן כה רב, הוא פתח את הדלת שוב ושוב בכדי לרמז שעללי לצאת (אף שבדרך כלל לא נהג כך), אולם הרבי רמז לי שלא אשים לב לכך, ושאזנין לדבריו.

הרבי התעניין, הדרך והשקיע זמן במצבם של שני בחורים בישיבה, ממש התערב לפרטי הפרטים.

עלינו לדעת ש"רועי ישראל לא יפרדו מצאן מרעיתם", וכך ממש הם הדברים גם עתה אחרי ג' תמוז, גם כעת נוגע לרבי מצבו הפרטי של כל בחור, ובפרט בעיקר ענינו - לימוד התורה.

זוכים

במלגה
ללא הגרלה!

לומדים

תורה מדי יום -
הן חסידות והן נגלה

מבצעים

ביצוע משימות
ומילוי 'ד"ח יומי'

מבצע מיוחד לנרשמים עד כ"ה אדר! מבצע בכל ישיבה:

בין כל 15 תלמידים מהישיבה שירשמו עד ל"ה אדר, תתקיים הגרלה על הכפלת המלגה, (התלמיד הזוכה יקבל את סכום המלגה הנגיע לו בהכפלה!!!)

ההרשמה בעיצומה!

הרשמה מראש חובה | הירשום בטופס מקוון ע"י ההורים בלבד!
לפרטים ורישום דרך נציג: 058.770.4273 מאיר

YES, HE IS WATCHING

בתחילת חורף תשי"א החל הרבי לקרוא לתלמידי הישיבה שיכנסו לחדרו הק', והדריך כל אחד מהם באופן אישי, ללמוד עניין בנגלה ועניין בחסידות בהתאם לרמתו ויכולותיו, בנוסף על הנלמד בסדרי הישיבה. בעקבות זאת, מלאו ספסלי ה'זאל' גם בשעות שלאחרי הסדרים, והתלמידים הוסיפו ללמוד את סדר הלימוד שהורה הרבי במיוחד עבורם.

עם התקרב חג השבועות של אותה שנה, ביקש הרבי מתלמידי הישיבה, שעד בוא מועד החג ידווח כל אחד מהם אודות סדר הלימוד שקיבל, ובאיזה מידה השלים את שהוטל עליו.

בלילו השני של חג שבועות, כאשר הרבי יצא מסעודות היום-טוב שנערכו בבית הרבי הקודם, חלף בסמיכות ל'זאל', פנה לקבוצת בחורים והתעניין מדוע לא רואים עליהם את שמחת החג. אחר-כך פנה אל הרב בן-ציון שם-טוב ע"ה, הרב אליהו יאכיל סימפסון ע"ה והרב שמואל לויטין ע"ה, והורה להם להשתדל שהתלמידים יהיו בשמחה. הרבי הוסיף, שעתה יצא ללוות את אמו הרבנית לביתה, ותיכף ישוב ויראה מה הם הצליחו לפעול.

כשהרבי שב מבית אמו הרבנית, כעבור כמחצית השעה, נכנס ישר אל ה'זאל', והרב סימפסון ביקש מהרבי שיתוועד עם הבחורים. הרבי השיבו בחיך, שכיוון שתכנן להתוועד למחר, אם יתוועד היום לא יהיה לו מה לומר למחר... הרב סימפסון לא ויתר, והפציר ואמר שבוודאי יש לרבי 'די והותר' מה לומר, והרבי נענה, והסכים להתוועד בקיצור.

במהלך ההתוועדות דיבר הרבי על לימוד התורה. בין הדברים פנה הרבי לתלמידי הישיבה - "והזגשה יתרה בנוגע לתלמידי הישיבות, שכל עניינם הוא לימוד התורה...", והפציר בהם שישתדלו להוסיף בלימוד התורה באופן ד"חטוף ואכול חטוף ואישתי, 'לחטוף' ככל יכולתם בלימוד, במיוחד בנוגע ללימוד החסידות. הרבי הביע בתחילת

"אכן הוא עוקב"

דבריו צער מכך שאף שתלמידי הישיבה התבקשו להכניס פיתקאות, ולרשום בהן את אשר הספיקו ללמוד, מאשר הורה לכל אחד בפרטיות בתחילת חודשי החורף, הרי לא עשו כן; והביע תקווה שלפחות להבא יתמידו התלמידים בלימודם, ובפרט בלימוד פנימיות התורה שעל-ידה מתקשרים אל הרביים, והם כבר יוציאו ממעמדם ומצבם עתה...

הביטויים וההתייחסויות של הרבי אל תלמידי הישיבה במהלך ההתוועדות, פעלו עליהם פעולה עצומה. "עוד לפני ההסתלקות של הרבי הקודם", מספר ר' יוסף גולדשטיין, "היה הרבי מתוועד עם הבחורים. לעתים היו התוועדות

אלו מתקיימות רק עבור הבחורים המבוגרים יותר. אף שהייתי אז בחור צעיר, ולא זכיתי להשתתף באותן 'התוועדות פנימיות', אני זוכר היטב איך הבחורים ששבו מהתוועדות אלו חזרו בהתפעלות עמוקה, ואיך שהם הגדירו את ההתוועדות הללו כ"זייער געשמאקע פארברענגענס". באותה תקופה חשנו בקירוב בלתי רגיל, וגם ההתוועדות משבחות מברכים נחרטו בלבוננו.

ר' יוסף נזכר בערגה ברגעים בהם הרבי היה נכנס אל ה'זאל', באמצע יום שגרתי, מתיישב עם גמרא פתוחה, ומעיין בה משך זמן.

"באחת הפעמים" מספר ר' יוסף, "כאשר נכנס הרבי אל ה'זאל', ישבתי עם שני ידידי, שלום הכט וישראל גורדון, על ספסל אחד. ולפתע הרבי נכנס. עקבנו אחר צעדיו בשקט, וכשהתקרב למקום מושבו הייתה לי תחושה כאילו הרבי עוקב אחר מעשינו, אם אנחנו לומדים כראוי, לחשתי לחברי באזנו בשקט: "he is watching" [=הוא עוקב אחרינו], אף שלחשתי זאת בשקט, כנראה הרבי שמע את לחשתי, ואמר לי בחיך ובמאור פנים: "yes, he is watching" [=אכן, הוא עוקב]..."

ואכן היה ניכר במשך אותה תקופה, שהרבי עוקב אחר אורחותיהם של הבחורים, ומתעניין בהנהגתם, ובמיוחד בלימודם.

זכרונות אלו, אינם חלילה רק התרפקות על העבר, על ימים שהיו ואינם עוד, אלו הם זכרונות-חיים, גם היום נמשך יחס זה לתלמידי התמימים, ואנו יכולים וצריכים לקחת מכך הוראה בחיים, תוספת עידוד וחיזוק בהתקשרותנו לרבי, להוסיף עוד נחת רוח לרבינו על-ידי התמסרותנו לקיום רצונו הק' מתלמידי התמימים - לשקוע בלימוד הנגלה ובלמוד החסידות.